

מסורת הש"ס

^[א] [כתובות לד. ז"ק ע"א], ^[ב] [קדושין טו:], ^[ג] [לקמן קמ. יומא סז: קדושין טז:], ^[ד] [ויקרא כג:], ^[ה] [זע"ע מוס' פסחים כא: ד"ה ליכתוב], ^[ו] [ושעין מוס' תמורה ד: ד"ה רבא וגו'], ^[ז] [ושעין מוס' כתובות לד. ד"ה אמר קרא ומוס' כ"ק ע"א. ד"ה מה קודש וכו' כתבו מירון נסון], ^[ח] עיין מהר"ם המשך דברי המוס', ^[ט] [נ"ל ק"ו], ^[י] [עמ"ש רש"י קדושין ט: ד"ה רבא אמר וכו' וקרא דמזמן לעיל וכו' אסמכתא בעלמא היא עב"ל],

הגהות הב"ח

^[א] [תוס' ד"ה כל וכו' וי"ל מדרש: (ב) ד"ה מוס' וכו' וי"ל דלא שייך לאסור מנל:]

הגהות מהר"י לנדא

^[א] [תור"ה כל שמיעבמי לך וכו' ואי"ת כורס און כסור ליתסר. נכתב על הגליון ע"י פרש"י בחומש פרשת ראה בפרקו לא תאכל כל תועבה ובמורמי שם ועיי' במס' בכורות דף לה ע"א בתד"ה ומי קניט ר"ה:]

הגהות מהר"ב רנשבורג

^[א] [תור"ה מורש וכו' ולגבי מנא לן. י"ב עיין מור דף ל"ה ע"א רש"י בד"ה מן הכנסת וכו' ומוס' שם ד"ה רבא אמר וכו' ודו"ק: [ב] בא"ד ואי"ת ובסמון פריך וכו' כ"ל:]

מעשה שבת. כגון המצבל בשבת ליחסרו באכילה לכל ישראל דהא הוהרמח' למעבו ולהתרחק ממנו ואין תנן במזיד לא יאכל הוא משום קנס אבל אחרים אוכלין בפ"ק (לעיל טו.):
ליספרו. הזרעים והדישה דהא הרמחמק' מהם כל הנך דקאמר ליחסרו באכילה ובהנאה קאמר **ליתסרו: הני לא כ"ש**. אבל בצשר בחלב לא אמרינן האי ק"ו דהא כתיב לא תאכל כל שמיעבמי לך ומסתברא דאיסורא דקרא עליה קאמר דהא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה עצמה אלא הבא ממנה והחוסס והדש נמי לאו חסימיה גופה קאכיל אלא מעשה הבא על ידה וילפינן משבת דאין הבא מכחה קדש: **כלאי זרעים**. כן עצמן תועבה וליתסרו: **כלאים**. אסרי לגבזה דמניא שור או כשב או עז^[א] פרט לכלאים בגמרא דהשוחט (לעיל לח:). **אזוס ואס בנו**. אינו אלא מחוסר זמן שהיוס אסור ומחר מותר: **שילוח הקן ליספר**.

כגון נטל את האס מעל הצנים וצא לפנינו ומייבטוהו לשלח דמתנן לקמן (דף קמא). משלח ואינו לוקה תאסר לאכילה עולמית דהא נעצדה זה עזירה: **לא אמרה טורה שלח לתקלה**. דהשוחט (לעיל לח:). **אזוס ואס בנו** (כג) לא תקח האס והדר שלח תשלח דאס לקחת אותה חוזר ושלחה ואס היתה אסורה לא היה אומר לך שלמנה ויכשלו זה בני אדם והי"ה דמני' למימר נמי בכל הני מה שבת דחמיירא כו' ומיניה מידי דמשכח פירוקא מגופייה לא יליף מאחרניי לישא אחרניא שילוח הקן ליתסר כל שילוח הקן ליתסר האס לעולם ואפילו שלחה דהא כל שמיעבמי לך הרי הוא לך לעולם בצל תאכל והרי אסרתיה לך בצאותה שעה חיה נראה לי עיקר דהא לא קאמר רב אשי דכל דבר שנעצדה צו עזירה ומתחלה הוא מותר אסור דאס כן המורש בצור וחמור והמרביע כלאים והחוסס יאסרו בזהמות ואין לא פרכיין מניייהו מידי אלא מן היוצא מהן: **שהוא כזה**. שאסור באכילה כזה: כעורה

פי' מעון וכמות ונתוק וכרות אבל אתה מקריב קדשים שנעצדה בהן עזירה ואי"ת הזרעים והדישה ליחסרו דמקרא דאלה על כרחך לך מייחסרו לגבזה אלא בעלי חיים דאי כל מילי אי"כ כל מעשה שבת נמי תיפוק ליה מאלה ול"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (י) מכל שמיעבמי לך הזרעים והדישה דלא תחסוס אסור משום בזהמה וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וזריעה דאפילו בלאו חרישה אסור להנהיג בצור וחמור ^[ב] ואי"ת ובסמון בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבזה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה בזהמה כתיב ולא בעופות ועוף מזהמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל בזהמה כמו בתורים ובני יונה (י) ואי"ת למה לי קרא דאלה הא מדאינטריך קרא בפרק כל האסורין (תמורה כח:). מן הבהמה להוציא הרובע והנרעע מכלל דשאר קדשים שנעצדה בהן עזירה לא אסירי מכל שמיעבמי ובי תימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שמיעבמי מ"מ גילף חורש בצור וחמור וחוסס פי פרה בק"ו מרובע וגרבע דבמייתה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה הוה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעצד ואי"ת ספרים דגרסי ומה שבת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גריס בקוונטרס ופי' דבצשר וחלב לא אמרינן האי (י) קושרא דמסתברא דכל שמיעבמי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה עצמה וכן חוסס לאו חסימיה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משבת דאין הבא מכחה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שבת תועבה גופה כמו צישול של צשר בחלב וגראה דהיינו טעמא משום דבצשר בחלב הצישול ניכר אבל מעשה שבת אין ניכר שנעשה בשבת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מניייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש בצור וחמור וחוסס פי פרה ודש זה: **פן** תקדש **פן** תוקד **אש**. ואי"ת והא אינטריך לאשמעינן דמזותו בשריפה הא כלאי זרעים אין מזותן בשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"ג ליכתוב פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בכלאי זרעים באביד"ה אסירי בהנאה שרו**. ואי"ת לקמן (דף קטז.) גבי מעביר עיץ דלא מיתסר כי אס בזהוסף מאחים אבל לא הוסף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא הי"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שמעבמי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרי באכילה דאיתקוש לבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברא הוא בלא הוסף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מדאסר רחמנא בכלאים לגבוה מבכל דלהדיוט שרי**. ואי"ת ודלמא אינטריך קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאינטריך לאסור לגבזה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי אמנין למיסר של הדיוט מכל שמעבמי לך כ"ש דלגבזה אסירא מכל שמעבמי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמון אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק הי"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה**. דכתיב ומיוס השמיני והלאה ירצה דאמר לעיל בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) נתקו הכתוב ללאו דאיתו ואת בנו לעשה: **לא אמרה תורה שאל תתקאה**. תימה דשרינן הכא מהא סברא בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי כפרי מאורע דריש כל כפור טהורה תאכלנו לרבות המשולחם וזאת אשר לא תאכלנו לרבות השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא ^[א] דכל כפור טהורה תאכלנו להתיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיוון דכתיב לא תאכלנו לאסור האחת הוה אמניא דאיך נמי אסירא משום דאתקוש כפרים אהדדי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל כפור טהורה תאכלנו ולא דמי לכל שמעבמי לך דהכא דלא כתיב בזהדיא אשלוח הקן ומהך סברא איכא לאוקומי במילי אחרניי:

שאין ת"ע מבושש. לית ליה לר"ל הנך דרשות דדרשינן בסוף פרק כל שעה (פסחים דף ע"א.) מיניה כלאו ואח"כ בשלו או לשאר משקים כו':

כל הבשר פרק שמיני חולין

אלתחת וצוצחים בפ"צ (דף כד.) דפליגי תנאי גבי ולקח הכהן מדם החטות באכזבו ונתן דאיכא דמוקי אכזע אשלפניו אולקח ולא אנמינה של אחריו ואיכא דמוקי לה אנמינה של אחריו ולא אלקימה דלפניו ואיכא דמוקי לה אחרוייהו היינו טעמא דפשטיה דקרא

משמע טפי אלקימה דלקמיה ואשכחן בדוכתא אחרניא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באכזבך דהוי אכזע אנמינה והשתא פליגי דחד מוקי אלקימה כמשמעומיה דקרא וחד מוקי לה אנמינה דיליף סמוס מן המפורש ולא בעי נמי לאוקומי אלקימה דלא שייך לקימה אאכזע אלא בדעבד אחון לשפת המזרק והך דמוקי אחרוייהו אלקימה משום משמעומא ואנמינה דיליף נמי מן המפורש (י) וזריך עיין כל היכא דאמר מקרא נדרש לפניו ולאחריו אס נוכל ליישב שלא יקשה למה ידרשנו לפניו ולאחריו יותר מאותם שאין להם הכרע: (לעיל) **כל שתיעבתי לך הרי הוא בכל תאכל**. ואי"ת היאך אנו אוכלין אילים אפילו סירכין עוצד כוכבים מ"ש מבשר בחלב וי"ל מדאסר רחמנא מעון וכמות לגבזה מכלל דלהדיוט שרי ואיזו"ת כורס אחון ככור ליתסר אפילו זרמו עוצד כוכבים וי"ל (ב) דשרי רחמנא קדשים שהוממו כלבי ואיל אי"כ אינו דבר מתועב^[א]: **היא קדש ואין מעשיה קדש**. ואי"ת ואימא לנמשרי בהנאה אבל באכילה אסירי כדפריך בסמון גבי זרעים וי"ל דהיתר הנאה נפקא לן מלכס דאדמר במרובה (ב"ק דף ע"א.) ובאלו נערות (כתובות לה.) אפילו לרבי

יוחנן הסנדלר דאוסר במצבל בשבת וקא"ת תימא לרבי יוחנן למה ליה למימר מקדש דמעשה שבת אסירי תיפוק ליה מכל שמיעבמי והיתר הנאה מלכס^[א]: **חןרש** בשור וחמור וחוסם פי פרה ודש בה ליחסרו. פי' השור והחמור ויש ספרים דגרסי השמא לגבזה שרי להדיוט מבצעי א^[א] ולגבזה מנא לן דשרי דכתיב (ויקרא כג) ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה מכל אלה אי אתה מקריב

פי' מעון וכמות ונתוק וכרות אבל אתה מקריב קדשים שנעצדה בהן עזירה ואי"ת הזרעים והדישה ליחסרו דמקרא דאלה על כרחך לך מייחסרו לגבזה אלא בעלי חיים דאי כל מילי אי"כ כל מעשה שבת נמי תיפוק ליה מאלה ול"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (י) מכל שמיעבמי לך הזרעים והדישה דלא תחסוס אסור משום בזהמה וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וזריעה דאפילו בלאו חרישה אסור להנהיג בצור וחמור ^[ב] ואי"ת ובסמון בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבזה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה בזהמה כתיב ולא בעופות ועוף מזהמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל בזהמה כמו בתורים ובני יונה (י) ואי"ת למה לי קרא דאלה הא מדאינטריך קרא בפרק כל האסורין (תמורה כח:). מן הבהמה להוציא הרובע והנרעע מכלל דשאר קדשים שנעצדה בהן עזירה לא אסירי מכל שמיעבמי ובי תימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שמיעבמי מ"מ גילף חורש בצור וחמור וחוסס פי פרה בק"ו מרובע וגרבע דבמייתה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה הוה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעצד ואי"ת ספרים דגרסי ומה שבת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גריס בקוונטרס ופי' דבצשר וחלב לא אמרינן האי (י) קושרא דמסתברא דכל שמיעבמי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה עצמה וכן חוסס לאו חסימיה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משבת דאין הבא מכחה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שבת תועבה גופה כמו צישול של צשר בחלב וגראה דהיינו טעמא משום דבצשר בחלב הצישול ניכר אבל מעשה שבת אין ניכר שנעשה בשבת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מניייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש בצור וחמור וחוסס פי פרה ודש זה: **פן** תקדש **פן** תוקד **אש**. ואי"ת והא אינטריך לאשמעינן דמזותו בשריפה הא כלאי זרעים אין מזותן בשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"ג ליכתוב פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בכלאי זרעים באביד"ה אסירי בהנאה שרו**. ואי"ת לקמן (דף קטז.) גבי מעביר עיץ דלא מיתסר כי אס בזהוסף מאחים אבל לא הוסף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא הי"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שמעבמי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרי באכילה דאיתקוש לבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברא הוא בלא הוסף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מדאסר רחמנא בכלאים לגבוה מבכל דלהדיוט שרי**. ואי"ת ודלמא אינטריך קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאינטריך לאסור לגבזה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי אמנין למיסר של הדיוט מכל שמעבמי לך כ"ש דלגבזה אסירא מכל שמעבמי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמון אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק הי"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה**. דכתיב ומיוס השמיני והלאה ירצה דאמר לעיל בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) נתקו הכתוב ללאו דאיתו ואת בנו לעשה: **לא אמרה תורה שאל תתקאה**. תימה דשרינן הכא מהא סברא בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי כפרי מאורע דריש כל כפור טהורה תאכלנו לרבות המשולחם וזאת אשר לא תאכלנו לרבות השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא ^[א] דכל כפור טהורה תאכלנו להתיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיוון דכתיב לא תאכלנו לאסור האחת הוה אמניא דאיך נמי אסירא משום דאתקוש כפרים אהדדי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל כפור טהורה תאכלנו ולא דמי לכל שמעבמי לך דהכא דלא כתיב בזהדיא אשלוח הקן ומהך סברא איכא לאוקומי במילי אחרניי:

קטו.

1. ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחללי'ה מות יומת כי כל זעשה בה מלאכה וְהַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיךָ:

שמות לא יד 2. לא תזרע ברמק בלאים פן תקדש המלאה תזרע אשר תזרע ותבואת הקרם:

דברים כב ט 3. את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע בלאים שוךך לא תזרע בלאים ובגד בלאים שעטנו לא יעלה עליך: ויקרא יט יט

4. אל תאכלו ממנו קא וְהַשֵּׁל מִבִּשְׁל בָּמִיּוֹת כִּי אִם צִלִּי אֶשׁ אֲשֶׁרֻשׁ עַל כְּרַעְיוֹ וְעַל קִרְבּוֹ:

שמות יב ט

שיטה מקובצת

אל כלאי זרעים ליחסרו. י"ב ע"י תוס' בכורות דף נד ע"א:

רבינו גרשום

מדאסר רחמנא כלאים לגבוה. ודיכין אסר רחמנא שור או כשב פרט לכלאים: מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה. דכתיב מיום השמיני והלאה:

עין משפט ונר מצוה

קיא א מיי' פ'ט מה'ל מאכלות אסורות הלכה א' תושע' י"ד ס' פו סעיף א':

רבינו גרשום

בעורה זו ששנה ר' לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמי' לא תאכלנו למען ייטב לך ואמר ר' למה כתב שני פעמים לא תאכלנו אח' לא תאכלנו מדבר בבשר בחלב: במה הכתוב מדבר בשני מינין. כלומר דרביב לא תאכל הנפש עם הבשר אלו שני מינין בשר ודם וזהו אבר מן החי אף כאן בשני מינין בבשר בחלב אבל בהנאה אימא לא קמי': כל מקום שנאמר לא תאכל לא יאכל לא תאכלו אחז איסור אכילה ואחד איסור הנאה: לא יהיה קדש מבני ישראל מה להלן הנאה כלומר הנאה דתשמיש המטה אף כאן הנאה דאפי' בהנאה אסור: אמרה תורה כשתמכרה לא תבשילה ותמכרה כלומר כתיב לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך וגו' לא תבשל גדי בחלב אמו כלומר כשתמכרה לא תבשילה בחלב ותמכרה דאם תבשילה בחלב לא תוכל למכרה דאסורה בהנאה: מה להלן אסור כלומר דטרפה אסורה באכילה. מה לערלה שלא היתה לה שעת הכושר כי' כלומר תאמר בבשר בחלב שהיתה לה שעת הכושר דאפילו משנת הבשר בחלב לא נאסר בעונן דיכול להירדיו אבל לאחר שנתבשל אסור: למה לי למימר כלאי הכרם יוכיח כשאר מה לחמץ בפסח שכן ענוש כרת נימא ערלה תוכיח שאין ענוש כרת ואסורה בין באכילה ובין בהנאה ואי פריך מה לערלה שכן לא היתה שעת הכושר נימא חמץ בפסח יוכיח ונימא חזר הדין לא ראי' זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הוצה השוה שבהן אסורין בין באכילה ובין בהנאה אף אני אביא בשר בחלב שהוא אסור ואסור בין באכילה ובין בהנאה: א"ל רב מרדכי לרב אשי כל מן הצד כי' כלומר משום פירכא וזו שאתא אומר משום דאיכא למימר נבלה תוכיח לא הוה למישק למהדר דינא וליתו מן הצד דלא מצית לימארין נבלה תוכיח דהכי אסורין משמא דריש לקיש כל מן הצד מגופיה פרינק כלומר כל וחזר הדין כי' מצינו השוה שבהן כי' אי מצית למיפרך מה להצד השוה שבהן מגופיה דדינא פרכינן אבל אי לא מציינן למיפרך לא פרכינן פירכא אחריתי לפיכך לא פרכינן נבילה תוכיח שהיא אסורה באכילה: אי הכי תיתי מן הצד. כלומר כיוון דאמרת דלא יכלינן למיפרך נבילה תוכיח תיתי מן הצד דערלה וחמץ דבשר בחלב הוא אסור בהנאה: אי הכי יכירן [השתא נמי] דאמרת כלאי הכרם יוכיח איכא למיפרך שכן גדולי קרקע. א"ל רב מרדכי לרב אשי כל במה הצד פרכינן כל דהוא אחי כשר

קטו:

בשני מינין. פי' בקונטרס מותרין באכילה כחולין ואסורין בגזיה ועבודה כקדשים ואין נראה דלא שייך משום הכי דמקרי שני מינים אלא נראה משום דליתקש לנצי ואלי חשיב להו כשני מינין כדאמר פ' אלו הן הלוקין (מסות דף כג.) אמר רבי יצחק המרציע שור פסולי המוקדשין לוקה ור' אושעיא נמי קאמר המנהיג שור פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד הוא ועשאו הכתוב צ' גופים פירוש שעשאו הכתוב כנצי ואלי וזהכי מיישז ר"ת הא דאמר צפ' כל פסולי המוקדשין (צטורות לג.) תלת נצי ואלי כמיצי חד לכדריצי יצחק ורבי אושעיא ופי' שס בקונטרס דלא אמפרש היכא: **ונאמר להלן לא יהיה קדש.** ואי לאו קרא דלא תאכלנו ה"א דהנחת הגוף צלל אכילה אסר הכמוז: **ומה ערדה.** לינא למפרך מה לערלה שכן לריך מחמים לצטלה דמדרבנן הוא לזריך מחמים: **מה לחמץ בפסח שבן ברת.** וכרת גופיה לא שייך למילף שאין עושין מן הדין: **כלאי הכרם יוכיחו.** מכלאי הכרם גרידא הוה מצי למילף צמה מצינו אלא ניחא ליה למעבד מחלת הדין בקי"ו^[א] ואין להקשות מה לערלה וחמץ וכלאי הכרם שכן צשריפה דתנן בתמורה (דף לג:.)^[א] דהיא גופה נילף ועוד דהיינו דוקא לרבי שריפה אצל לרצנן לא הוי חמץ מה לכולהו שכן לא הותרו מכללן תאמר צבשר צחצח שהותר מכללו אצל בהמה טמאה וחלב בהמה טמאה וטובא דאמר לעיל וי"ל דאין זה קרוי הותר מכללו דדוקא חלב דכמיצי (ויקרא ג.) כל חלב דמשמע אפילו דמיה והדר שרף דמיה זה חשיב הותר מכללו אצל צבשר צחצח לא כמיצי אכילה אסור צהנאה:

ולפיפוך מה לבולחו שבן גדולי קרקע. ואע"ג דמכללי הכרם אינא למילף צמה מצינו ולא פרכינן כל דהו מ"מ אהא דיליף צקי"ו משלשמן פריך:

^{חדא}

כל הבשר פרק שמיני חולין

בעורה זו ששנה רצי. כלומר וכי מכווערת היא צעיניך משנה זו ששנה רצי ולמדה לצשר צחצח ממקרא הזה: **לא תאכלנו.** יתירא דכמיצי צראה אנכי גבי פסולי המוקדשין שנפדו רק הדס לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמיס^(א) והדר כמיצי לא תאכלנו למען ייטב לך וגו'^(א) לדס לא אינטריך דהא כמיצי קראי טובא ומוקי ליה לצשר

^(ב)בעורה זו ששנה רבי לא תאכלנו בבשר בחלב הכתוב מדבר אתה אומר בבשר בחלב הכתוב מדבר או אינו אלא באחד מכל האיסורין שבתורה אמרת צא ולמד מ"ג. מדות שהתורה נדרשת בהן ^(ג)דבר הלמד מעניינו במה הכתוב מדבר בשני מינין אף כאן בשני מינין אי מזהיא הוה אמינא הני מילי באכילה אבל בהנאה לא קמי"ל ורבי בהנאה מנא ליה נפקא ליה מהבא נאמר כאן יכי עם קדוש אתה לה' ונאמר להלן ^(ד)ולא יהיה קדש בבני ישראל מה להלן בהנאה אף כאן בהנאה רבי רבי אליעזר תנא ילא תאכלו כל נבלה [וגו'] אמרה תורה כשתמכרנה לא תבשילנה ותמכרנה רבי רבי ישמעאל ^(א)תנא ^(א)לא תבשל גדי בחלב אמו ג' פעמים אחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הנאה ואחד לאיסור בשול תניא איסי בן יהודה אומר מגין ^(ג)לבשר בחלב שאסור נאמר כאן יכי עם קדוש אתה ונאמר להלן ^(א)ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו מה להלן אסור אף כאן אסור ואין לי אלא באכילה בהנאה מגין אמרת קי"ו^(א) ומה ערלה שלא נעבדה בה עבירה אסורה בהנאה בשר בחלב שנעבדה בו עבירה אינו דין שאסור בהנאה מה לערלה שכן לא היתה לה שעת הכושר חמץ בפסח יוכיח שהיתה לו שעת הכושר ואסור בהנאה מה לחמץ בפסח שכן ענוש כרת כלאי הכרם יוכיחו שאין ענוש כרת ואסור בהנאה למה לי גז"ש לייתי כולה בקי"ו מערלה ומה ערלה שלא נעבדה בה עבירה אסורה בין באכילה בין בהנאה בשר בחלב שנעבדה בו עבירה אינו דין שאסור בין באכילה בין בהנאה משום דאיכא למימר חורש בשור ובחמור וחוסם פי פרה ודש בה יוכיח שנעבדה בהם עבירה ושרו למה לי למימר כלאי הכרם יוכיחו לימא ערלה תוכיח וליהדר דינא וליתי במה הצד אמר רב אשי משום דאיכא למימר נבלה תוכיח שאסורה באכילה ומותרת בהנאה אמר ליה רב מרדכי לרב אשי הכי אמרינן משמיה דריש לקיש כל מה הצד מגופו פרכינן מעלמא לא פרכינן אי הכי תיתי במה הצד משום דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן גדולי קרקע אי הכי השתא נמי איכא למיפרך מה לכלאי הכרם שכן גדולי קרקע א"ל רב מרדכי לרב אשי הכי אמרינן משמיה דר"ל כל דהו לא פרכינן לכולהו מה לבולחו שכן גדולי קרקע אלא אמר ליה רב מרדכי לרב אשי הכי אמרינן משמיה דר"ל חדא

פרכינן אס יש להשצי צשנייה מה להצד השוה שצשנייה שכן כך וכך יש צהס תאמר צזה שלא השווה להן צמדדה זו (היא) פרכינן אצל מעלמא כגון פלוגי יוכיח לא פרכינן: שכן גדולי קרקע. אע"ג דאין חומר להיות נאסרין צכך אפ"ה אמרינן: כל מה הצד פרכינן כל דהו. כל דבר הלמד צהצד השוה ויש להשיצי שום דבר שהמלמדין שוין צו והלמד אינו שוה להן צו אפילו שאינו לא קל ולא חמור פרכינן ליה: לא אס אמרס צו'. אי הוה הדר דינא וחתי צמה הצד הוה פרכינן כל דהו אצל השתא דחתי מכלאים וחתי צא להשיצי לא אס אמרת צכלאים שכן גדולי קרקע אלא זו תשובה דקולא וחומרא פרכינן אס אנו צרייין ללמוד קולא יש לך להשיצי לא אס אמרת צזה שכן יש צו צד קולא ואס אנו לומדים חומר לריך אתה להשיצי לא אס אמרת צזה שכן יש צו צד חמור כגון הני דאמרינן לעיל מה לערלה שכן לא הינא לה שעת הכושר וכגון חמץ צפסח שהשצנו לא אס אמרת צחמץ צפסח שכן כרת אצל כל דהו כי האי שכן גדולי קרקע לאו פירכא היא: **ולפיפוך לכולהו צו'.** דכיון דלאו חדא מחדא היא אלא חד מתלת כמה הצד דמי הלכך ליפרוך צכולהו ואע"ג דלאו קולא וחומרא היא דקא ס"ד דכי אמרינן צלל אס אמרת דלא פרכינן ציה כל דהו ה"מ הינא דחתיא חדא מחדא כגון צריס מלתא דצעי' לחתיי מערלה לחודה אצל חדא מתרמי או מתלת כמה הצד דמיא ואף על גב דלא אמרינן וחזר הדין פרכינן לכולהו פירכא כל דהו: ^{חדא}

בחלב במה הצד מערלה ומחמץ קרקע השתא דלא אחי במה הצד לא מציינן למפרך. בלא אם אמרת קולא וחומרא פרכינן כי' כלומר כגון הכא דבעינן לאפוקי בשר בחלב מערלה ואמרין מה לערלה שלא היתה לו שעת הכושר תאמר בבשר בחלב שכן ענוש כרת תאמר בבשר וחלב שאין ענוש כרת קולא וחומרא פרכינן

מסורת הש"ס

- ↑ [קדושין ט: לקמן קח.].
- ↑ [פסחדרין פו. לקמן קמ.].
- ↑ [כישות ד.]. א. קדושין ט:.
- ↑ [פסחים כד:]. (ס) רש"י.
- ↑ [דברים יב].
- ↑ [פסחים דף כה.].

תורה אור השלם

- ↑ לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מקרב לקביר כי עם קדוש אתה לך אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: דברים יד כא
- ↑ לא תהיה קרשה מבנות ישראל ולא יתהיה קדש מבני ישראל: דברים כג יח
- ↑ ראשית בבורי ארמקח תביא בית יי אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: שמות כג יט
- ↑ ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לקביל תשלכון אותו ככ ל

גדיון הש"ס

גבי' ומה קרלה שלא וכו'. עיין צ"מ דף נג ע"א תוס' ד"ה ועלה: רש"י ד"ה משום דאיכא למיטר וכו' דמה לחורש. עיי' מה נהו ע"צ תוס' ד"ה כי' תוס' ד"ה כלאי וכו' ואין להקשות מה ערלה. עיי' סוכה דף לה ע"א תוס' ד"ה לפי:

הגהות מהר"ב רינשבורג

[א] תוס' ד"ה כלאי וכו' דהיא גופה נילף. ניצ עשו"ס מהריב"ל חלק ג' סי' מ"ג:

מוסף רש"י

בעורה זו ששנה רבי. צמחה, וכי אינא מקובלת עלין שאתא חזר ללמדה ממקום אחר (קדושין ט.). צא ולמד מיי"ג מדות. זו איא אמת מן שיהא הדבר מעניינן למד (סנהדרין יב.). דבר הלמד מעניינו. מקרא שכתוב סתם ואין אט יודעין צמה מדבר, הוי לומדו מענינו (קדושין קט.) אס אי אתה יודע צמה הכתוב מדבר לא ולמד מפרשה שכתוב צה ופי' הפרשה הוה נכתב אלא (סנהדרין יב.). מגין לבשר בחלב שאסור. באכילה (פסחים כד:). ערלה שלא נעבדה בה עבירה. צנטיעותה (סו). בשר בחלב שנעבדה בו עבירה. כשיטלו ועבר עליו על לאו לא תבשל (סו). מה לערלה שכן לא היתה לה שעת הכושר. שפירי זה חנט באיסור וגמרה באסור, תאמר צבשר צחצח שיש לו שעת הכושר קודם שנתן צחצח (סו).

